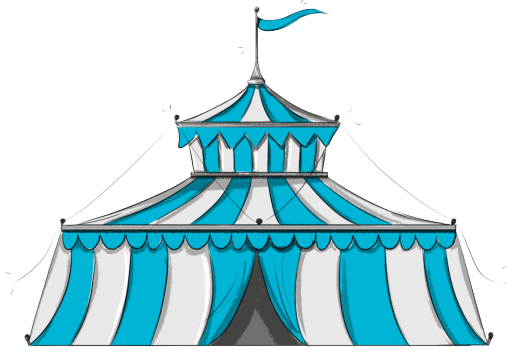

ŞAŞKIN CAMBAL

Hüseyin
Keleş

Çizer:
Merve
Altınöz

O BİR SÜPERSTAR

Her yanı yara bere içindeydi. Dün az kal-
sın kafa üstü çakılıyordu; önceki gün ise
kolunu incitmiş, canı çok yanmıştı. Ondan
önceki gün de ayak bileğini beş yerinden
kırmaya ramak kalmıştı. Yaşadığı bu sakar-
lıklarda kabahati asla kendinde aramazdı.

**“Ah, kendi ipim ayacıklarımın
altında olsaydı böyle mi olurdu?
Beni dengesiz bir cambaza dönüş-
türür müydü? Ayaklarımın altında
durduk yere titrer miydi?”**

Evet, artık hiçbir şey eskisi gibi değildi. Oysa bir zamanlar, gösterilerin vazgeçilmez ismiydi. Bir gazetenin manşetinden diğerrinin sürmanşetine zıplar dururdu. Diğer ünlüler gibi gazetelere havalı röportajlar verirdi. Nasıl mı?

“Yok yok, benim için hiç zor olmadı. İpin üstündeyken yatağımda mışıl mışıl uyurcasına rahatım. Benden daha iyisi mi? Hımm... ‘Var’ desem, size çok fena şaka yapmış olurum. Tabii ki yok!” gibi...

İp üstünde dans ettiği her gösterinin çıkışında flaşlar havada bir şimşek gibi çaksa da o, havalı güneş gözlüğü sayesinde bundan zerre etkilenmezdi. Namı diğer **"Hayalet"** Singo'ydu o!

Ünlüydü, hem de çok ünlü. Tıpkı Örümcek Adam gibi... Gelgelelim, o bu benzetmeyi asla kabul etmezdi.

"Hele Örümcek Adam gelsin de şu ipin üzerinde birkaç adım atsın bakalım! Öyle çiğnenmiş sakız gibi binalara yapışmaya benzemez bizim işimiz."

Mahallede her gösteriden sonra şenlikler olur, "Haydi beyleeer!" nidalarıyla omuzlara alınırdı. Omuzlardan inince ilgi seli, soru ve isteklerle devam ederdi.

"Singo, şu ipe bir imza atsan!"

"Bir *selfie* çekilelim mi Singo?"

"O nasıl yürüyüştü be Singooo!"

"Haydi arkadaşlar, yüklenin omuzlara! Lay lay lay lay lay lay laaay!"

Ve hooop! Singo kendini yeniden o izbandut gibi abilerin omuzlarında buluverirdi. Bu tantana, saatlerce iştee bööÖyyyle sürüp giderdi.

Şimdi sen, için için soruyorsun: “Yahu bu adam, üstünde yürüdüğü ipe neden kızılıp duruyor? Şu dilinden düşürmediği ‘eski ip’ de neyin nesi?”

Haklısın valla! Gel şöyle yamacıma da, her şeyi en başından anlatayim sana. Ha,

uyarayım; Singo'nun maceralarını okurken, tıpkı ip üstündeymişsin gibi tetikte ol! Yoksa gülmekten dengeni kaybedip tepetaklak düşebilir; halıdaki o garip desenleri ya da yerdeki fayansları yakından incelemek zorunda kalabilirsin.

Bizim Singo, hem çok yetenekli hem de çok ünlü bir ip cambazıydı. Baba mesleğiymiş bu zanaat. İlk tecrübesini, daha üç-dört yaş-

larındayken evde iki sandalye arasına gerilen ipte yaşamıştı.

Biraz büyüyünce babasının gösterilerini sahne arkasından izlemeye başladı. Kulisin loş köşelerinde, su borularına ipler gerer; üstünde gizli gizli dengede durmaya çabaldı. Salonda kopan alkışları üstüne alıp kısık sesle, **“Teşekkürler, çok teşekkürler!”** diye selam çakması dışında pek bir vukuatı yoktu.

Babasını her izlediğinde kendisinin de bir gün o ipin üzerinde büyük bir ustalıkla süzüleceğini hayal ediyordu. Gelgelelim aklının bir köşesinde bambaşka bir sevdâ daha yatıyordu: **Araba tamircisi olmak!** Bizimki, yaşıtları gibi arabaları “vın vın” sürmekle değil; kaputu açıp motoru kurcalamakla ilgiliydi. Tüm çocuklar evlerindeki parke zeminlerde envaiçeşit arabayla rekor demesi yaparken Singo’nun odası parçalarına ayrılmış oyuncak arabalarla doluydu.

Üstelik bu hobisinin kaynağı hiçbir zaman tespit edilemedi.

Singo'nun o büyük tamir sevdası, ne yazık ki oyuncak arabalarla sınırlı kaldı. İp cambazlığı kariyerine adım atması ise çok uzun sürmedi. İlk gösterisini, babasının da efsaneleştiği o meşhur Şingirdak Sirki'nde yaptı. Yıllar su gibi akıp giderken bizimkinin yıldızı da parladıkça parlıyordu. Kısa sürede ülkenin en namlı, en fiyakalı ip cambazı olup çıktı. Babası ona sadece emektar ipini emanet etmemiş; sanki o eşsiz yeteneğini de aktarmıştı. Singo, aldığı her alkışta babasına selam duruyordu.

Singo'nun birtakım huylarına fena hâlde bağlı olmak gibi bir durumu vardı. Öyle ki bu alışkanlıklar, zamanla takıntıya dönüşüverdi.

Singo 'nun Takıntılar Listesi

- ☉ Gösteri günleri evden hep aynı ayakkabıyla çıkmak. (Ayakkabı tamircisi bu işten pek memnundu.)
- ☉ Her dışarı çıktığında önce gökyüzüne bakmak. (Nasıl bir gün olacağını anlamak için...)
- ☉ Önemli notları, öğretmeninden yadigâr kalan kalemiyle almak. (Sürekli mürekkep tazelerdi.)
- ☉ Salı günleri sadece çorba içmek. (Çorbacı Çarli, ikinci adresi olmuştu.)
- ☉ Pazartesi akşamları saat dokuzda yatağa girmek. (Pazartesiye bir an evvel bitirmek isterdi.)
- ☉ Telefonu hep kısık seste kullanmak. (Zırlı zırlı ötmesinden nefret ederdi.)
- ☉ Sirk yolundaki adımları üşenmeden saymak. (Her gün farklı bir sayı çıkardı.)
- ☉ Gösteri günleri kahvaltıyı pas geçmek. (Boş mideyle denge kurmak daha kolaydı.)
- ☉ Günde taş çatlasa yetmiş dakika televizyon izlemek. (Dakika şaşmazdı.)

Hepsinden öte, belki de en büyük takıntısı o meşhur ipiydi. Gösterilerini binlerce kişi heyecanla izlese de Singo öyle her ipin üstünde yürümezdi. İlla ki kendi emektar ipi olacaktı! Hem çalıştığı sirkte hem de konuk olduğu diğer sahnelerde, mutlaka kendi ipi gerilirdi. **İpini yanından ayırmak mı? Asla!** Uyurken bile başucunda dururdu. Gece gözlerini yummadan son baktığı, sabah uyanınca ilk gördüğü şey oydu. Dile kolay; babasının tam otuz yıl arşınlayıp ona emanet ettiği ipti bu! Gerçi yılların yorgunluğuyla hayli yıpranmıştı ama Singo'nun ona güveni tamdı. Arada bir terziye götürür, incinen yerlerini özenle onarıp bakımını yaptırırdı.